

SODBA SODIŠČA (drugi senat)
z dne 23. septembra 2004*

V zadevi C-414/02,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES,

naslovljen na Sodišče s sklepom Verwaltungsgerichtshofa (Avstrija) z dne 6. novembra 2002, ki je na Sodišče prispel 19. novembra 2002, v postopku

Spedition Ulustrans, Uluslararası Nakliyat ve Tic. A.S. Istanbul

proti

Finanzlandesdirektion für Oberösterreich,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi, C. W. A. Timmermans, predsednik senata, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (poročevalec), R. Schintgen, sodniki, in F. Macken, sodnica,

generalni pravobranilec: A. Tizzano,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Finanzlandesdirektion für Oberösterreich M. F. Brenneis, zastopnik,
- za avstrijsko vlado H. Dossi, zastopnik,
- za Komisijo Evropskih skupnosti J.-C. Schieferer, zastopnik,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
6. maja 2004

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 202(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, (UL L 302, str. 1, v nadaljevanju: Carinski zakonik).

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora, ki poteka med družbo Spedition Ulustrans, Uluslararasi Nakliyat ve. Tic. A.S. Istanbul (v nadaljevanju: Spedition Ulustrans) in Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (finančna direkcija za deželo Zgornjo Avstrijo, v nadaljevanju: Finanzlandesdirektion) zaradi plačila carinskega dolga, ki je nastal pri nezakonitem vnosu blaga na carinsko območje Skupnosti.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

- 3 Člen 201 Carinskega zakonika določa:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

(a) s sprostitevjo v prosti promet blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, ali

(b) z vnosom takšnega blaga v postopek začasnega uvoza z delno oprostitvijo uvoznih dajatev.

2. Carinski dolg nastane v trenutku sprejema zadevne carinske deklaracije.

3. Dolžnik je deklarant. V primeru posrednega zastopanja je dolžnik tudi oseba, za račun katere je bila izdelana carinska deklaracija.

Če se carinska deklaracija za enega od postopkov iz odstavka 1 sestavi na podlagi podatkov, ki povzročijo, da se zakonsko dolgovane dajatve v celoti ali deloma ne poberejo, se lahko tudi osebe, ki so zagotovile te podatke, potrebne za izdelavo deklaracije, in so vedele ali bi morale vedeti, da so bili ti podatki napačni, v skladu z veljavnimi nacionalnimi predpisi štejejo za dolžnike.“

4 Člen 202 Carinskega zakonika določa:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

(a) z nezakonitim vnosom blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, na carinsko območje Skupnosti, ali

- (b) z nezakonitim vnosom takšnega blaga, ki se nahaja v prosti carinski coni ali prostem skladišču, v drugi del tega območja.

V skladu s tem členom se šteje za nezakoniti vnos vsak vnos, pri katerem gre za kršitev členov 38 do 41 in druge alineje člena 177.

2. Carinski dolg nastane v trenutku nezakonitega vnosa blaga.

3. Dolžniki so:

- oseba, ki je nezakonito vnesla blago,

- osebe, ki so sodelovale pri vnosu in so vedele ali bi morale vedeti, da je bil vnos nezakonit,

- kakor tudi osebe, ki so zadevno blago pridobile ali posedovale in so v trenutku pridobitve ali prejema tega blaga vedele ali bi morale vedeti, da gre za blago, ki je bilo nezakonito vneseno.“

5 Člen 203 tega zakonika določa:

„1. Carinski dolg pri uvozu nastane:

— z nezakonito odstranitvijo blaga, zavezanega uvoznim dajatvam, izpod carinskega nadzora.

2. Carinski dolg nastane v trenutku odstranitve blaga izpod carinskega nadzora.

3. Dolžniki so:

— oseba, ki je odstranila blago izpod carinskega nadzora,

— osebe, ki so bile udeležene pri odstranitvi in so vedele ali bi morale vedeti, da gre za odstranitev blaga izpod carinskega nadzora,

— osebe, ki so zadevno blago pridobile ali posedovale in so v trenutku pridobitve ali prejema tega blaga vedele ali bi morale vedeti, da gre za blago, ki je bilo odstranjeno izpod carinskega nadzora, kakor tudi

— po potrebi oseba, ki mora izpolniti obveznosti, izhajajoče iz zadrževanja blaga v začasni hrambi ali uporabe carinskega postopka, v katerega je bilo dano to blago.“

6 Člen 213 Carinskega zakonika določa:

„Če obstaja za isti carinski dolg več dolžnikov, so ti solidarno zavezani plačilu tega dolga.“

7 V skladu s členom 221(1) tega zakonika:

„Znesek dajatev se mora dolžniku takoj po vknjižbi v skladu z ustreznimi postopki sporočiti.“

Nacionalna ureditev

8 Člen 79(2) Zollrechts-Durführungsgesetz (zakon o izvajanju carinskih predpisov, BGBl. 1994/659, v nadaljevanju: ZollR-DG) določa:

„Carinski dolg, ki je nastal delavcu ali drugemu nameščencu, ker je ta pri opravljanju nalog, ki mu jih je naložil delodajalec ali naročnik, kršil carinske obveznosti, nastane

takrat tudi delodajalcu ali naročniku, če ta ne postane dolžnik v isti zadevi na podlagi druge določbe.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 9 Zaposleni pri Spedition Ulustrans je 5. decembra 1996 na carinsko območje Skupnosti vnesel štiri pralne stroje. Prihajal je iz Švice in je kot voznik tovornega vozila, registriranega na ime Spedition Ulustrans, prečkal carinsko mejno točko Höchst (Avstrija), ne da bi opravil carinske formalnosti, kot so določene v predpisih, ki veljajo za blago, ki ga je prevažal.

- 10 Hauptzollamt Feldkirch je z odločbo z dne 11. decembra 1996, ki je bila izdana v skladu s členom 221(1) Carinskega zakonika, sporočil zadevnemu delavcu znesek dolgovanih uvoznih dajatev, ki je nastal zaradi nepravilnega uvoza blaga v višini 770.684 ATS (carina v višini 83.770 ATS in prometni davek na uvoz v višini 686.914 ATS).

- 11 Finanzlandesdirektion je z odločbo z dne 27. aprila 2000 s pravo močjo dokončne odločbe o pritožbi ugotovila, da je zaradi nezakonitega vnosa tega blaga v skladu s členom 202(1)(a) Carinskega zakonika nastal carinski dolg v znesku, kot ga je določil Hauptzollamt.

- 12 Z odločbo z dne 27. februarja 1997 je Hauptzollamt v skladu s členom 202(1)(a) Carinskega zakonika v povezavi s členom 79(2) ZollR-DG tudi Spedition Ulustrans sporočil znesek dajatev, ki ga ta dolguje na podlagi solidarne odgovornosti za zahtevane dajatve skupaj s svojim zaposlenim.
- 13 Spedition Ulustrans je vložila ugovor zoper to odločbo, ki je bil z odločbo z dne 11. septembra 1997 zavrjen kot neutemeljen. Zoper to odločbo je nato vložila pritožbo pri četrtem pritožbenem senatu Finanzlandesdirektion, ki jo je ta prav tako zavrnila z odločbo z dne 21. novembra 2000. Finanzlandesdirektion je navedla, da je Hauptzollamt pravilno naložil plačilo dajatev ne samo vozniku, ampak tudi kot drugemu solidarnemu dolžniku v skladu s členom 79(2) ZollR-DG, Spedition Ulustrans, ki bi morala kot delodajalec poskrbeti za to, da je ravnanje voznika kot delavca v skladu posebnimi zahtevami mednarodnega prevoza blaga.
- 14 Spedition Ulustrans se je glede tega obrnila na Verwaltungsgerichtshof in je uveljavljala predvsem to, da ni bila udeležena pri nezakonitem ravnanju voznika in tako ne more biti obravnavana kot carinski dolžnik.
- 15 Predložitveno sodišče je v zvezi s tem navedlo dve pripombi.
- 16 Prvič, navaja, da si obstoječa doktrina ni enotna glede vsebine pojma carinskega dolžnika. Pojasnjuje, da določeni avtorji menijo, da je člen 79(2) ZollR-DG nezdržljiv s členom 202(3), druga alineja, Carinskega zakonika, ker ta, ne da bi upošteval v tem členu naštete subjektivne pogoje, pojem dolžnika razširja na vse delodajalce ali naročnike nekega delavca ali nameščenca, ki krši carinske predpise.

Drugi avtorji zastopajo mnenje, da je odgovor na vprašanje, kdo je ob nezakonitem vnosu blaga carinski dolžnik, odvisen od tega, kako je opredeljena „oseba, ki je nezakonito vnesla blago“ v smislu člena 202(3), prva alineja, Carinskega zakonika. To je, vsaj posredno, vedno podjetnik, ker je ta posestnik blaga, ki se prevaža, medtem ko je voznik le prekarist. V skladu s tem drugim mnenjem člen 79(2) ZollR-DG ni nezdržljiv s členom 202(3), druga alineja, Carinskega zakonika, ampak je v povezavi s členom 202(3), prva alineja, tega zakonika le odveč.

- 17 Drugič, predložitveno sodišče navaja, da Spedition Ulustrans trdi, da je člen 79(2) ZollR-DG „določba o odgovornosti“. Kot meni tožeča stranka v postopku v glavni stvari, je nacionalnemu zakonodajalcu prepuščeno, da prosto sprejema take določbe, ne da bi ga pravo Skupnosti pri tem omejevalo.
- 18 V teh okoliščinah se je Verwaltungsgerichtshof odločilo, da prekine odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predloži naslednje vprašanje:

„Ali je razširitev kroga dolžnikov, kot jo določa člen 79(2) Zollrechts Durchführungsgesetzes (po katerem nastane carinski dolg v breme delavca ali drugega nameščenca zaradi kršitve carinske obveznosti pri opravljanju nalog, ki mu jih je zaupal njegov delodajalec ali naročnik in prav tako takrat nastane carinski dolg tudi v breme delodajalca ali naročnika) v nasprotju s členom 202(3) Carinskega zakonika in je tako nezdržljiva s pravom Skupnosti?“

Vprašanje za predhodno odločanje*Stališča, predložena Sodišču*

- 19 Finanzlandesdirektion navaja, da Carinski zakonik pooblašča carinske organe, da uporabijo vse možnosti, ki jih imajo na podlagi „veljavnih predpisov“, vključno z nacionalnimi predpisi, za zagotovitev plačila carinskega dolga. Členi od 201 naprej Carinskega zakonika tako izvajajo le minimalno uskladitev pojma carinskega dolžnika in ne ovirajo držav članic pri tem, da sprejmejo nadaljnje predpise, kot je na primer člen 79(2) ZollR-DG, da dolg poplača delodajalec. Pogoj za uporabo tega predpisa je, da gre za nezakonito ravnanje pri opravljanju zadev podjetnika, da je torej delavec ali nameščenelec imel namen delovati v interesu podjetja in ne v lastnem interesu.
- 20 Avstrijska vlada navaja, da v skladu s členom 8(1) Sklepa Sveta 2000/597/ES, Euratom z dne 29. septembra 2000 o sistemu virov lastnih sredstev Evropskih skupnosti (UL L 253, str. 42) dajatve skupne carinske tarife, ki se uvrščajo med vire lastnih sredstev Skupnosti, države članice izterjajo v skladu z nacionalnimi zakonskimi in upravnimi predpisi, ki morajo biti po potrebi usklajeni s predpisi Skupnosti. Kot meni Avstrijska vlada, je želel zakonodajalec Skupnosti s tem državam članicam prepustiti izbiro najučinkovitejšega sredstva za izterjavo carin.
- 21 Člen 79(2) ZollR-DG sodi v ta okvir. S tem, da na podlagi te določbe poleg delodajalcev ali naročnikov, ki pridobivajo ekonomske prednosti iz ravnanj svojih delavcev ali nameščencev, odgovarjajo skupaj z njimi, je učinkoviteje zagotovljena izterjava davkov, kot če bi bili carinski dolžniki le ekonomsko šibkejši in pogosto plačilno nesposobni delavci ali nameščenci. Člen 79(2) ZollR-DG naj bi bil tudi

popolnoma skladen s splošnimi pravnimi načeli, ki veljajo v vseh državah članicah, zlasti z načelom sorazmernosti. Tako naj z njim ne bi bil razširjen pojem carinskega dolžnika, kar bi bilo v nasprotju s členom 202(3) Carinskega zakonika.

- 22 Komisija navaja, da avtomatična odgovornost delodajalca za vsako ravnanje delavca, ki ne upošteva dejanske „udeležbe“ v smislu člena 202(3), druga alineja, po tej določbi ni mogoča. Če bi nacionalna sodišča člen 79(2) ZollR-DG razlagala tako, da ta določa neizpodbitno domnevo za odgovornost delodajalca za ravnanja delavca, bi moral biti ta razglašen za nezdržljivega z določbami Carinskega zakonika.

Odgovor Sodišča

- 23 Sodišče v okviru postopka, začetega na podlagi člena 234 ES, ni pristojno za odločanje o združljivosti predpisov nacionalnega zakona s pravom Skupnosti. Nacionalnemu sodišču pa lahko poda vse elemente za razlago prava Skupnosti, ki temu omogoči, da odloči glede vprašanja o združljivosti (sodbe z dne 17. decembra 1970 v zadevi Scheer, 30/70, Recueil, str. 1197, točka 4; z dne 6. junija 1984 v zadevi Melkunie, 97/83, Recueil, str. 2367, točka 7, in z dne 29. novembra 2001 v zadevi De Coster, C-17/00, Recueil, str. I-9445, točka 23).
- 24 Iz tega gledišča je treba predloženo vprašanje razumeti tako, da je predložitveno sodišče želelo izvedeti, ali je treba člen 202(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da nasprotuje temu, da se po členu 79(2) ZollR-DG delodajalca obravnava kot sodolžnika carinskega dolga njegovega delavca, če ta pri izpolnjevanju carinskih obveznosti v okviru opravljanja nalog, ki mu jih je zaupal njegov delodajalec, ni ravnal v skladu s predpisi.

- 25 Prvič, iz besedila člena 202(3) Carinskega zakonika izhaja, da je želel zakonodajalec Skupnosti določiti širok krog tistih, ki so pri nezakonitem vnosu blaga, za katerega je treba plačati uvozne dajatve, carinski dolžniki, seveda ne da bi bil delodajalec avtomatično dolžnik carinskega dolga svojega delavca.
- 26 Dalje se člen 202(3), prva alineja, Carinskega zakonika nanaša na „osebo“, ki je nezakonito vnesla blago, ne da bi določal, ali gre za fizično osebo, kot je npr. delavec v podjetju, ali pravno osebo, kot je npr. podjetje, pri katerem je razlog za nezakonit vnos blaga. Ta določba se v vsakem primeru nanaša na delavca, ki je sam vnesel blago na carinsko območje, seveda pa se kot carinskega dolžnika obravnava tudi delodajalca, če je ta namreč „oseba“ v smislu navedenega predpisa, to pomeni, če je lahko obravnavan kot tisti, ki je s svojim ravnanjem povzročil razlog za nezakoniti vnos blaga.
- 27 Tako člen 202(3), druga alineja, navaja v množini „osebe“, ne da bi, tudi na tem mestu, natančno določil, ali gre za fizične ali pravne osebe, ki so bile udeležene pri nezakonitem vnosu. Pogoj za opredelitev teh oseb za carinske dolžnike v smislu zadevne določbe je, da so sodelovale pri tem vnosu, čeprav „so vedele ali bi morale vedeti, da je bil vnos nezakonit“. Ta pogoj tako temelji na subjektivnih elementih presoje, ki v določenih primerih izključujejo opredelitev carinskega dolžnika.
- 28 Končno, člen 202(3), tretja alineja, Carinskega zakonika določa, da so carinski dolžniki osebe, prav tako ne da bi natančno določil, ali gre za fizične ali pravne osebe, ki so po nezakonitem vnosu blaga, kar pomeni po transakciji, ki je povzročila nastanek carinskega dolga, zadevno blago pridobile ali posedovale, čeprav so v trenutku pridobitve ali prejema tega blaga vedele ali bi morale vedeti, da gre za

blago, ki je bilo nezakonito vneseno. Razsežnost pojma carinskega dolžnika je tako v tem primeru, kot uporaba člena 202(3), druga alineja, istega zakona, odvisna od subjektivnega pogoja.

- 29 Iz presoje člena 202(3), prva, druga in tretja alineja, Carinskega zakonika izhaja, da je zakonodajalec Skupnosti razlikoval med primeri iz prve alineje na eni strani in druge ter tretje alineje na drugi. V primerih, ki so določeni v prvi alineji, se lahko delodajalec opredeli kot tisti, ki je opravil nezakonit vnos blaga in je zaradi tega sam ali solidarno s svojim delavcem carinski dolžnik. V primerih, določenih v drugi in tretji alineji, je delodajalec pri tem vnosu le „udeležen“ in se kot carinski dolžnik lahko opredeli le takrat, če so izpolnjeni določeni subjektivni pogoji.
- 30 Ko delodajalcu ni mogoče pripisati nezakonitega vnosa blaga, ampak je to storil delavec, je lahko delodajalec carinski dolžnik, ker je bil udeležen pri tem nezakonitem vnosu, kar je lahko predvsem takrat, ko je bil ta izveden s sredstvi in osebjem njegovega podjetja in če je vedel ali bi moral vedeti, da gre transakcijo nezakonitega vnosa.
- 31 Člen 202(3) Carinskega zakonika želi podati širšo opredelitev pojma carinskega dolžnika, ki je v skladu s pravili, ki so določeni v 213 tega zakonika o solidarni odgovornosti več dolžnikov za plačilo istega carinskega dolga. Na podlagi člena 202(3) vendarle delodajalec ne odgovarja avtomatično poleg delavca, ki je nezakonito vnesel blago v carinsko območje, za njegov carinski dolg.

- 32 Drugič, iz razvoja skupnostne ureditve, ki se uporablja na tem področju, izhaja, da je želel zakonodajalec Skupnosti osebe, ki so carinski dolžniki, določiti pod pogoji, ki zagotavljajo vsakokrat večjo stopnjo uskladitve.
- 33 Najprej je bila sprejeta Direktiva Sveta 79/623/EGS z dne 25. junija 1979 o uskladitvi zakonov in drugih predpisov na področju carinskega dolga (UL L 179, str. 31). Drugi stavek pete uvodne izjave te direktive pravi, da: „[se] zaradi zagotovitve enotne uporabe veljavnih uvoznih in izvoznih pravil Skupnosti [sprejmejo] skupna pravila za določitev časa nastanka carinskega dolga“. Ta direktiva pa ni določala nobene posebne opredelitve pojma osebe, ki je zavezana za plačilo carinskega dolga. Člen 1(2)(a) te direktive je le določal, kaj carinski dolg je: „obveznost fizične ali pravne osebe plačati [...] [uvozne ali izvozne] dajatve [...]“.
- 34 To direktivo sta kasneje nadomestili uredbi, in sicer Uredba Sveta (EGS) št. 2144/87 z dne 13. julija 1987 o carinskem dolgu (UL L 201, str. 15) in Uredba Sveta (EGS) št. 1031/88 z dne 18. aprila 1988 o opredelitvi oseb, ki so zavezane za plačilo carinskega dolga (UL L 102, str. 5).
- 35 Druga uvodna izjava Uredbe št. 2144/87 določa: „Predpisi o nastanku carinskega dolga in o določitvi njegove višine ter njegovo uveljavljanje in prenehanje so za delovanje carinske unije tako pomembni, da je treba v največji možni meri zagotavljati njihovo enotno uporabo v Skupnosti“ in da „je treba s tem namenom z uredbo nadomestiti obstoječe določbe Direktive 79/623/EGS“, tako da „se zagotovi večja pravna varnost posameznikov“.

36 Uredba št. 1031/88 v peti uvodni izjavi navaja, da: „če je carinski dolg tako, da je bilo blago nezakonito vneseno na carinsko območje Skupnosti [...], mora carinski dolg plačati oseba, ki je izvedla dejanje nezakonitega vnosa blaga, na podlagi katerega je ta nastal, in vsaka druga oseba, ki je po veljavnih predpisih držav članic prav tako na podlagi takega ravnanja zavezana za plačilo tega carinskega dolga.“ V skladu s tem je člen 3 Uredbe 1031/88 določal, da je ob nezakonitem vnosu blaga za plačilo carinskega dolga odgovorna tako oseba, ki je vnesla blago v carinsko območje, kot „solidarno, v skladu z veljavnimi predpisi držav članic“, vse tiste osebe, ki so bile pri tem vnosu udeležene ali so zadevno blago pridobile ali posedovale, ter vse osebe, ki so odgovorne za tak vnos blaga.

37 Člen 202(3) Carinskega zakonika, ki je nadomestil zgoraj navedene določbe Uredb št. 2144/87 in 1031/88, je še natančnejši, kot so bile te. Ne sklicuje se več na veljavne predpise držav članic, ampak sam postavlja materialne pogoje, od katerih je odvisna razširitev kroga carinskega dolžnika na osebe, ki so bile „udeležene“ pri nezakonitem vnosu blaga.

38 Predmet vseh teh sprememb in tudi njihov učinek ni bil odvzem možnosti državam članicam, da sprejemajo ukrepe, ki lahko učinkovito prispevajo k prenosu ciljev, ki jih zasleduje carinski predpisi, zlasti k izterjavi carinskega dolga. Prav tako niso države članic ovirale pri sprejemanju potrebnih predpisov, ki v skladu s temi cilji in načelom sorazmernosti natančno določajo pogoje za uporabo prava Skupnosti (glej k določbi, po kateri se ob kršitvi carinskega prava Skupnosti zvišajo carinske dajatve, sodbo z dne 16. oktobra 2003 v zadevi Hannl + Hoffsetter, C-91/02, Recueil, str. I-12077, točke od 18 do 20).

- 39 Preizkus zgoraj navedenih predpisov vendar jasno kaže, da je zakonodajalec Skupnosti, odkar je začel veljati Carinski zakonik, merila, po katerih se določajo osebe, ki so carinski dolžniki, želel urediti zaključeno.
- 40 V nasprotju z jasno izraženim namenom zakonodajalca Skupnosti in z v tej sodbi navedenim besedilom in ciljem člena 202(3) Carinskega zakonika bi predpisi nacionalne zakonodaje, po katerih bi se ob neupoštevanju subjektivnih pogojev, določenih v drugi in tretji alineji tega člena, lastnost carinskega dolžnika delavca avtomatično razširili na njegovega delodajalca, ne da bi bil predložen dokaz o tem, da je bil delodajalec udeležen pri vnosu blaga in da je vedel ali bi moral vedeti, da je bil vnos nezakonit.
- 41 Nacionalno sodišče mora preizkusiti, ali člen 79(2) ZollR-DG določa tako avtomatično razširitev lastnosti carinskega dolžnika. Pri preizkusu mora zadevno sodišče ta predpis, razlagati čim širše v skladu z besedilom in ciljem člena 202(3) Carinskega zakonika. Pri tem preizkusu je treba zlasti upoštevati naslednje.
- 42 Prvič, člen 79(2) ZollR-DG bi bil, če bi ga razlagali v smislu, da določa neizpodbitno domnevo, da delodajalec poleg svojega delavca odgovarja za njegov carinski dolg, nezdržljiv s členom 202(3) Carinskega zakonika. To bi veljalo le takrat, če bi se člen 79(2) ZollR-DG uporabljal zgolj za primere, ko delavec opravlja naloge, ki mu jih je zaupal delodajalec. Ni namreč mogoče izključiti, da v teh primerih delodajalec ni bil tisti, ki je povzročil nezakonit vnos blaga, in tako lahko uveljavlja, da ni vedel ali ni mogel razumno vedeti, da je bil vnos nezakonit.

43 Tako je sicer res, da je na splošno primerno carinski dolg izterjati od delodajalca in da lahko ta v skladu s členom 239 Carinskega zakonika doseže vračilo ali odpust, vendar iz tega ne izhaja, da je razširitev lastnosti carinskega dolžnika na delodajalca v vseh primerih sorazmerna z zasledovanim ciljem. Dejansko člen 202(3) Carinskega zakonika delodajalcu omogoča, da se pod določenimi pogoji izogne opredelitvi carinskega dolžnika, medtem ko možnost vračila ali odpusta dajatev za carinskega dolžnika nastopi šele naknadno, pod drugimi pogoji (glej o možnosti odpusta dajatev v primeru „posebne okoliščine“, ko ni podana krivda zavezanca za plačilo dajatve, sodbo z dne 7. septembra 1999 v zadevi De Haan, C-61/98, Recueil, str. I-5003).

44 Končno, člen 79(2) ZollR-DG bi bil prav tako nezdružljiv s Carinskim zakonikom, če bi veljal kot predpis, ki natančneje določa pogoje za uporabo člena 202(3), prva alinea, Carinskega zakonika. Ob taki razlagi, po kateri bi bil delodajalec zelo široko opredeljen kot „oseba, ki je nezakonito vnesla blago“ v smislu navedene prve alinee, bi bil člen 202(3), druga alinea, navedenega zakonika brezpredmeten in bi delodajalcu, ki pri dejanju ni bil udeležen in zanj ni vedel, onemogočil izvzetje od carinskega dolga.

45 Iz tega izhaja, da je treba člen 202(3) Carinskega zakonika razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki kot člen 79(2) Zollrechts-Durchführungsgesetz ob nezakonitem vnosu blaga, za katerega se plača uvozna dajatev, v carinsko območje Skupnosti, določa solidarno odgovornost delodajalca za carinski dolg delavca, če je ta blago vnesel v okviru nalog, ki mu jih je zaupal delodajalec, pod pogojem, da ta ureditev predpostavlja udeležbo delodajalca pri vnosu blaga in da je ta vedel ali bi moral vedeti, da je bil vnos nezakonit.

Stroški

- 46 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 202(3) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, ki kot člen 79(2) Zollrechts-Durchführungsgesetz (zakon o izvajanju carinskih predpisov) ob nezakonitem vnosu blaga, za katerega se plača uvozna dajatev, na carinsko območje Skupnosti, določa solidarno odgovornost delodajalca za carinski dolg delavca, če je ta blago vnesel v okviru nalog, ki mu jih je zaupal delodajalec, pod pogojem, da ta ureditev predpostavlja udeležbo delodajalca pri vnosu blaga in da je ta vedel ali bi moral vedeti, da je bil vnos nezakonit.

Podpisi